



Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ
Гж1 3206/2016
15.01.2018. године
Н и ш

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, у већу састављеном од судија: Тање Ристић, председника већа, Слађане Стојановић и Лидије Стошић, чланова већа, у правној ствари тужиоца С.Р. из ..., кога заступа адвокат Драшко Петров из, против тужене Општине Сурдулица-Општинска управа Општине Сурдулица, коју заступа Општински јавни правобранилац, ради поништаја решења, одлучујући по жалби тужене, изјављеној против пресуде Основног суда у Сурдулици 1П1 200/2015 од 13.06.2016. године, у седници већа одржаној дана 15.01.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Сурдулици 1П1 200/2015 од 13.06.2016. године.

Образложење

Првостепеном пресудом, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и поништена су решења Начелника Општинске управе Општине Сурдулица бр. 118-7/11-01 од 27.12.2011. године и бр. 118-7/11-01 од 12.01.2012. године, као незаконита, а тужена обавезана да тужиоца врати на рад и распореди на радно место које одговара његовој стручној спреми као и да му призна сва права по основу рада. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 242.250,00 динара.

Против наведене пресуде тужена је благовремено изјавила жалбу, побијајући исту из свих законских разлога прописаних чл. 373. ЗПП, предлажући да се оспорена пресуда преиначи.

Испитујући побијану пресуду сходно чл.386. ЗПП, по оцени овог суда жалба тужене је неоснована, а ово из следећих разлога:

У проведеном поступку и побијаној пресуди нема битних повреда одредаба парничног поступка из чл.374. ст.2. ЗПП на које повреде овај суд пази по службеној дужности, нити повреде из тач. 12. исте законске одредбе, као ни повреде из чл. 374.

ст.1. истог закона, на које се жалбом тужене указује. Изрека пресуде је јасна и разумљива, и не противуречи сама себи ни датим разлозима о битним чињеницама. На основу проведених доказа првостепени суд је правилно утврдио чињенично стање и на исто правилно применио материјално право дајући довољне и јасне разлоге за свој закључак, које прихвата и овај суд.

Наиме, према утврђеном чињеничном стању тужилац је, по правноснажној пресуди Основног суда у Врању Судска јединица у Сурдулици V-21 П1 1889/10 од 07.12.2010.године, која је постала правноснажна дана 11.05.2011. године, решењем бр.118-4/10-01 од 19.08.2011.године враћен на рад код тужене са 02.09.2011.године. Након тога тужена је донела решење бр. 118-7/11-01 од 06.09.2011. године, којим је утврдила да тужилац има статус нераспоређеног радника у Општинској управи Општине Сурдулица почев од 02.09.2011. године, услед настале промене у организацији Општине Управе Општине Сурдулица којим је укинута радно место „послови комуналног полицајца за Предео изузетних одлика на Власини“. Дана 14.09.2011. године начелник Општинске управе Општине Сурдулица донео је решење којим је одлучио да ће запослени – тужилац у овом поступку, привремено обављати послове у одељењу за урбанизам, стамбено комуналне, грађевинске и имовинско правне послове по налогу шефа општинске инспекције и начелника одељења. Тужена је дана 14.10.2011.године обратила НСЗ-испостава Сурдулица, ТО Сурдулица, Библиотеци Сурдулица, СКЦ Сурдулица, ПУ „Наша радост“ Сурдулица, ЈП Дирекцији за грађевинско земљиште и путеве, ЈП „Водовод“ Сурдулица са захтевом да ли имају потребе за распоређивањем дипломираног економисте са радним искуством. Након тога, решењем тужене бр. 118-7/11-01 од 27.12.2011. године тужиоцу је престао радни однос са даном доношења тог решења, с позивом на правила Закона о одређивању максималног броја запослених у локалној администрацији, и утврђено му је право на исплату отпремнине, и тог дана 27.12.2011.године исплаћена му је отпремнина. Тужена је, у складу са Законом о одређивању максималног броја запослених у локалној администрацији донела Правилник о организацији и систематизацији радних места у општинској управи, Општине Сурдулица од 29.09.2010.године, који је ступио на снагу 08.10.2010.године. Наведени Правилник је измењен Правилником о изменама и допунама од 27.12.2010.године који је ступио на снагу 06.01.2011.године, и Правилником о изменама од 25.05.2011.године који је ступио на снагу 03.06.2011.године, по којем је смањен број извршилаца на појединим радним местима а поједина радна места су укинута.Тужилац је покренуо спор пред судом за поништај решења од 06.09.2011.године, а против наведеног решења о престанку радног односа тужилац је изјавио приговор који је одбијен решењем начелника Општинске управе Општине Сурдулица бр. 118-7/11-01 од 12.01.2012. године. Пресудом Основног суда у Сурдулици П1 бр.833/2011 од 06.05.2015.године, која је постала правноснажна дана 22.01.2016.године, поништено је решење тужене бр.112-25/11-01 од 06.09.2011.године којим је утврђено да тужилац има статус нераспоређеног радника код тужене од 02.09.2011.године. Тужена је Ј.Т., која је по струци дипл. економиста, дана 19.08.2011.године решењем председника општине постављена за помоћника председника општине у Општинској управи у Сурдулици, почев од 20.08.2011.године, да би одмах након тога, дана 31.08.2011.године била разрешена помоћника и решењем бр.112-27/11-041 распоређена на радно место „послови трезора у Одељењу за финансије и привреду од 01.02.2012.године.

Имајући у виду напред изложено чињенично стање, првостепени суд је закључио да је тужена у конкретном случају доношењем оспореног решења поступила супротно одредби чл. 9. ст. 5. Закона о одређивању максималног броја запослених у локалној администрацији и чл. 65, 66 и 71. Закона о радним односима у државним органима и чл. 189. Закона о државним службеницима, наводећи да је решењу о престанку радног односа тужиоцу претходило поступак који није проведен на начин како је прописано одредбом чл. 9. ст. 5. Закона о одређивању максималног броја запослених у локалној администрацији, да тужиоцу није исплаћена отпремнина пре престанка радног односа у смислу чл.158. Закона о раду, као и да решење о престанку радног односа, имајући у виду разлог престанка радног односа, не садржи и одлуку да тужилац има право да остварује новчану накнаду и право на пензијско и инвалидско осигурање и здравствену заштиту, у складу са прописима о запошљавању, с позивом на одредбе чл.160. Закона о раду. Из изнетих разлога првостепени суд закључује да су оспорена решења незаконита, и усвоја тужбени захтев тужиоца, ништи оспорена решења и обавезаје тужену да тужиоца врати на рад на радно место које одговара његовој стручној спреми.

Закључак првостепеног суда о основаности захтева тужиоца за поништај оспорених решења у свему прихвата и овај суд, али не са датих разлога већ из следећих разлога:

Наиме, одредбом чл. 9. ст. 1. Закона о одређивању максималног броја запослених у локалној администрацији(СЛ.гл.РС бр.104/09), који је био у примени у спорном периоду, прописано је да запослени у органима јединице локалне самоуправе који након ступања на снагу акта о систематизацији радних места из чл.2.ст.6. тог закона, постану нераспоређени оставрују права у складу са прописима којима се уређују права запослених у органима јединице локалне самоуправе, а ст.5. истог члана прописано је да у поступку утврђивања статуса нераспоређеног запосленог, у органима јединице локалне самоуправе и утврђивања да је за радом запосленог престала потреба узимају се у обзир резултати рада, имовно стање, у складу са применом општих прописана о раду и на начин и обиму који су утврђени у тим прописима.

Одредбом чл.64а.ст.2. Тач.6. Закона о радним односима у државним органима, прописано је да се запосленом може да откаже радни однос када исти услед промена у организацији стекне статус нераспоређеног, а не може му се обезбедити радно место у истом или другом државном органу, а чл. 65. ст. 4. истог закона предвиђено је да уколико запослени, односно постављено лице, не може да се распореди у складу са ст. 1. и 2. овог члана функционер доноси решење којим се утврђује да је запослени остао нераспоређен.

У конкретном случају правноснажном пресудом Основног суда у Сурдулици ПП бр.833/2011 од 06.05.2015.године, поништено је решење о нераспоређивању од 06.09.2011.године бр.112-25/11-01 на основу кога је донето решење о престанку радног односа тужиоцу бр.118-7/11-01 од 27.12.2011.године, које је предмет овог спора. Самим тим наведено решење о престанку радног односа морало бити поништено као и одлука донета поводом изјављеног приговора на то решење, јер је основ за доношење оспореног истог било решења којим је утврђено да је запослени постао нераспоређен, а тај основ је у међувремену отпао.

Стоји чињеница да је тужилац обављао послове и радне задатке радног места „комунални полицајац за Предео изузетних одлика на Власини“ све до доношења решења бр.118-4/2010-01 од 14.01.2010.године којим је тужиоцу утврђен статус нераспоређеног радника, протв кога је тужилац улагао приговор , и да је по његовом приговору дана 01.02.2010.године донето решење бр.118-4/2010-01 којим је извршена измена става III првостепеног решења и одлучено је да тужиоцу престаје радни однос даном коначности решења, док је у осталом делу простепено решење потврђено. Тужена је донела Правилник о унутрашњој организацији и систематизацији радних места у Општинској управи Општине Сурдулице дана 29.09.2010. године који је ступио на снагу 08.10.2010. године, а након тога је донела Правилник о изменама и допунама наведеног Правилника 27.12.2010. године који је ступио на снагу 06.01.2011. године и Правилник о изменама наведеног правилника од 25.05.2011. године који је ступио на снагу 03.06.2011. године, по којима је смањен број извршилаца на појединим радним местима, а нека извршилачка радна места су избрисана. Неспорно је да је дошло до смањења броја запослених на пословима и радним задацима радног места „комунални полицајац за Предео изузетних одлика на Власини“ са 3 на 2 извршиоца, које је тужилац до тада обављао. Међутим, пресудом Основног суда у Врању, Судска јединица у Сурдулици, 1889/10 од 07.12.2010.године напред наведена решења су поништена а тужена обавезана да тужиоца врати на рад и призна му сва права по основу рада. Одлучујући по жалби тужене Апелациони суд у Нишу је пресудом Гж1 616/11 од 11.05.2011.године потврдио наведену првостепену пресуду , против које је тужена изјавила ревизију, и Врховни суд је својом одлуком бр. Рев2 967/11 од 04.05.2012.године потврдио наведену одлуку Апелационог суда у Нишу. Наведена решења су поништена из разлога што општинска управа тужене није спровела законом предвиђен поступак за утврђивање статуса нераспоређених запослених јер је изостала примена прописаних критеријума (оцена резултата рада и имовно стање, полазећи од чињеница које су постојале у време доношења првостепеног решења) на основу којих се индивидуализује вишак запослених је у поступку доношења решења.

Тужилац је по правноснажној пресуди Основног суда у Врању Судска јединица у Сурдулици П1 1889/10 од 07.12.2010.године, морао бити враћен на рад на послове и радне задатке који одговарају његовој стручној спреми. Наведена пресуда је постала правноснажна дана 11.05.2011. године, а тужена је решењем бр.118-4/10-01 од 19.08.2011.године вратила тужиоца на рад са 02.09.2011.године, из чега произилази да је код тужене, у време када је наведена пресуда постала правноснажна и када је тужена сазнала да је обавезана да тужиоца врати на рад, постојало радно место које одговара стручној спреми тужиоца јер је тужена након тога, дана 01.09.2011.године решењем бр. 112-27/11-041 распоредила Ј.Т. дипломираног економисту на радно место „послови трезора у одељењу за финансије и привреду“.

У случају када је поништено решење о престанку радног односа и послодавац обавезан да врати запосленог на рад, није довољно да послодавац само формално донесе одлуку о враћању запосленог на рад, и истог распореди на одређене послове и радне задатке који одговарају његовој стручној спреми, уколико исти постоје, а уколико таквих послова нема, да донесе решење којим утврђује да тај запослени има статус нераспоређеног радника. У поступку враћања тужиоца на рад мора се водити рачуна и о институт „забране злоупотреба права“, који штити запосленог као опште

важећи принцип по уговорном праву (чл.13. ЗОО) који се, имајући у виду порекло уговора о раду, супсидијарно примењује и у области рада. Поступајући на напред наведени начин приликом враћања тужиоца на рад тужена је очигледно поступила противно напред наведеном институту јер „злоупотреба права“ постоји када послодавац у поступку враћања запосленог на рад испоштује форму, а не и суштину (ако вређа циљ и сврху). Из изведених доказа произилази да послови и радни задаци радног места „комунални полицајац за Предео изузетних одлика на Власини“ и даље постоје, са 2 извршиоца, (дакле истом обиму, као и у време доношења првог решења којим је тужилац постао нераспоређен бр.118-4/2010-01-од 14.01.2010.године и које је поништено у поступку пред судом а тужена обавезана да тужиоца врати на рад). Тужена у поступку извршења наведене одлуке, уколико није хтела да тужиоца врати на послове „комунални полицајац за Предео изузетних одлика на Власини“, и поново, применом законских прописа одлучи ко од лица која су обављала те послове у тренутку када је смањен број извршилаца са 3 на 2, има статус нераспоређеног радника, могла је истог да истог распореди на послове и радне задатке радног места „послови трезора у одељењу за финансије и привреду“, које одговара стручној спреми тужиоца а на које је тужена, након сазнања да је обавезана да тужиоца врати на рад, решењем бр. 112-27/11-041 од 01.09.2011.године распоредила Ј.Т. дипломираног економисту.

Имајући у виду напред изложено по оцени овог суда првостепена пресуда је оцењена као правилна и законита а жалбени наводи тужене као неосновани.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка јер је иста донета правилном применом одредаба чл. 153. и 154. ЗПП.

На основу чл. 390. и чл. 401. ст. 1. тач. 2. ЗПП, одлучено је као у изреци ове пресуде.

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, дана 15.01.2018. године, Гж1 3206/2016

**Записничар
Ивана Младеновић**

**Судија известилац
Слађана Стојановић**

**Председник већа-судија
Тања Ристић**